

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.965 van 29 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN loco advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt :

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 2 juli 2008 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onvereenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur "o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout". Daarnaast roept verzoeker nog de schending in van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, van artikel 6 EVRM en van de rechten van de verdediging.

Verzoeker benadrukt, na weergave van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, dat hij wel degelijk interesse toont in zijn asielprocedure en dat hij zijn volste medewerking wenst te verlenen aan de overheid die over zijn asielverzoek moet beslissen. Verzoeker betoogt dat hij geen kennis had gekregen van de oproepingsbrief om te verschijnen voor gehoor op het CGVS d.d. 2 juli 2008. Hij was immers hals over kop en in paniek naar zijn land van herkomst teruggekeerd om zijn doodzieke moeder te gaan bezoeken. Verzoeker beschouwt dit dan ook als een overmachtssituatie en vraagt dat hij alsnog gehoord wordt daar hij wel degelijk gevaar loopt in Bosnië-Herzegovina. Verzoeker stelt dat hij in Bosnië-Herzegovina het slachtoffer is van verregaande discriminaties, hij half Roma is en niet wordt aanvaard in de moslimgemeenschap in Bosnië en bovendien is hij biseksueel, wat niet getolereerd wordt in Bosnië. Hij was genoodzaakt zijn land te ontvluchten en vreest voor zijn leven indien hij aldaar zou moeten terugkeren, aldus verzoeker.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Derhalve stelt de Raad vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier "het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel" zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Wat de ingeroepen schending van de rechten van de verdediging betreft dient er op te worden gewezen dat deze op administratiefrechtelijk vlak enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St. nr. 155.170, 16 februari 2006).

Verzoeker toont niet aan op welke wijze verweerder een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

3. Artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"De erkenning of de bevestiging van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet voldoet aan de verplichting om in België woonplaats te kiezen of wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de vijftien dagen na

het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft of wanneer de vreemdeling geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.”

Uit het administratieve dossier blijkt dat de Commissaris-generaal de oproeping correct heeft verstuurd, met name bij aangetekende brief van 20 juni 2008 naar de door verzoeker gekozen woonplaats, Opvangcentrum Ter Dennen, Molenbergstraat 101, 3620 Lanaken (administratief dossier, stuk 14, d.d. 8 april 2008) .

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij geen kennis had gekregen van de oproepingsbrief en dat hij zich in een “overmachtssituatie” bevond, met name dat hij hals over kop en in paniek naar zijn land van herkomst moest terugkeren om zijn doodzieke moeder te gaan bezoeken. Verzoeker was immers gehouden zijn vertrek uit het asielcentrum mee te delen aan de Belgische asielinstanties. Gezien het belang van de asielprocedure voor een kandidaat-vluchteling is het niet onredelijk dit van hem te verwachten. Verzoeker heeft nagelaten aan de Commissaris-generaal mee te delen dat hij het asielcentrum verlaten had. Hij toont niet aan dat het onmogelijk was om deze mededeling zelf of via zijn advocaat te doen. Daar voormelde omstandigheid te wijten is aan het eigengereid handelen van de verzoeker zelf kan de ingeroepen overmacht niet worden weerhouden. Aangezien verzoeker zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping, heeft de Commissaris-generaal op grond van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet correct besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarenboven ondermijnt de vrijwillige terugkeer van verzoeker naar Bosnië-Herzegovina in ernstige mate de ingeroepen vrees voor vervolging.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 oktober 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

J. BIEBAUT.

